

MVCRX091WW07
prvotní identifikátor

Odbor komunikace
Nad Štolou 3
17034 Praha 7

Č. j. MV- 5334-5/TP-2026

Praha 27. února 2026

Počet listů: 7

**Výroční zpráva Ministerstva vnitra za rok 2025 o poskytování informací
podle § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve
znění pozdějších předpisů**

<i>Oblast poskytování informací</i>	<i>Počet</i>
Podané žádosti o informace: (telefonické a osobní dotazy se neevidují)	444
Vydaná rozhodnutí o odmítnutí žádosti:	83
Rozklady podané proti rozhodnutí povinného subjektu:	36
Výše nákladů uhrazených žadateli v souvislosti s poskytováním informací:	6 868 Kč
Stížnosti dle § 16a odst. 1 podané na postup ministerstva:	16
Vydaná rozhodnutí o stížnosti dle § 16a odst. 1, o kterých ministerstvo rozhodlo jako nadřízený orgán:	130
Vydaná rozhodnutí o odvolání, o kterých ministerstvo rozhodlo jako nadřízený orgán:	194
Žaloby podané proti rozhodnutím ministerstva v roce 2025:	20

Ukončená soudní řízení	11
Přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle tohoto zákona (tato částka činila náklady v rámci soudního řízení a byla vyplacena žalobci; další náklady právního zastoupení nevznikly, neboť bylo zajišťováno pracovníky právního odboru v rámci jejich běžné pracovní agendy)	65 580 Kč
Poskytnuté výhradní licence	0

Důvodem podání stížnosti bylo zpravidla neposkytnutí informací a nevydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti v zákonné lhůtě, dvě stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „InfZ“) směřovaly proti výši požadované úhrady.

Ministerstvo vnitra (dále též jen „ministerstvo“) k 31. 12. 2025 celkem eviduje 18 neukončených soudních sporů, z toho 2 před Nejvyšším správním soudem.

Opisy podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace:

1. Žalobce požádal Magistrát hlavního města Prahy, aby mu poskytl „žádost firmy ... o podporu a o smlouvu s MHMP, o které je záznam na webu: <https://www.hlidacstatu.cz>“. Požadované dokumenty byly žalobci poskytnuty se znečitelněnými osobními údaji. Proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti brojil žalobce u Městského soudu v Praze, který rozsudkem 3 A 95/2024-33 žalobu zamítl. Konstatoval, že příjemcem veřejných prostředků podle § 8b InfZ je pouze osoba, které byly prostředky poskytnuty přímo veřejným subjektem, tedy osoba v bezprostředním právním vztahu k veřejné moci. Fyzické osoby odměňované soukromou právnickou osobou z dotace příjemcem veřejných prostředků nejsou. Okamžikem vyplacení dotace právnické osobě prostředky ztrácejí povahu veřejných, a další nakládání s nimi již nepředstavuje hospodaření veřejné správy podléhající kontrole podle § 8b InfZ. Judikatura NSS vztahující se k zaměstnancům placeným z veřejných rozpočtů se na tento

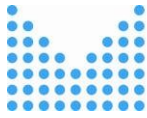
případ nepoužije, neboť se týká osob v přímém vztahu k veřejné moci. Zpřístupnění osobních údajů členů realizačního týmu nepřispívá k účelu veřejné kontroly a ochrana jejich osobních údajů podle převažuje.

2. Žalobce požádal ministerstvo o poskytnutí informací, které sloužily jako podklad pro usnesení vlády. Ministerstvo poskytnutí části dokumentů odmítlo, neboť se jednalo o utajované informace. Městský soud v Praze v rozsudku 5 A 34/2024-29 žalobu proti rozhodnutí o odmítnutí zamítl. Soud potvrdil, že povinný subjekt je oprávněn odepřít poskytnutí informací podle § 7 InfZ, pokud jsou požadované dokumenty v souladu se zákonem označeny jako utajované a žadatel nemá oprávnění k přístupu. Nestačí sice pouhé formální označení informace za utajovanou, avšak v projednávané věci správní orgány dostatečně posoudily i materiální podmínky utajení. Požadované dokumenty obsahují analýzy rizik, strategická hodnocení a návrhy opatření v oblasti migrace a ochrany státních hranic, jejichž vyžádání by mohlo způsobit prostou újmu nebo být nevýhodné pro zájmy České republiky. Skutečnost, že dokumenty vznikly v letech 2008–2009, není rozhodující, pokud opatření a rizika zůstávají aktuální. Ačkoli je odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nutně obecné, vyšší míra obecnosti je u utajovaných informací přípustná a nezbytná, aby nebyl zmařen samotný účel utajení.
3. Žalobce požádal ministerstvo o poskytnutí informací, které se týkaly modifikací policejních vozidel. Žádost byla částečně odmítnuta s odkazem na ochranu obchodního tajemství. Nejvyšší správní soud následně v rozsudku 7 As 313/2024-25 dospěl k závěru, že je třeba uplatňovat restriktivní výklad omezení práva na informace, a žalovaný tedy neměl bez dalšího odmítnout poskytnutí dokumentů jako celek, ale měl se zabývat obsahem těchto dokumentů a případně zpřístupnit ty části požadovaných dokumentů (informace), které neobsahovaly obchodní tajemství. Touto otázkou se žalovaný nezabýval. Z řízení totiž neplyne, zda požadované informace o tom, že vozidla splnila bezpečnostní předpisy (o výsledku „zkoušek“), byly předmětem úvahy žalovaného.
4. Žalobce se domáhal poskytnutí informací ohledně trestního řízení vedeného v souvislosti s veřejnými zakázkami. Jejich poskytnutí bylo částečně odmítnuto. Žalobu Městský soud v Praze rozsudkem 10 A 1/2024-52 zamítl. Uvedl, že žalobce se domáhal poskytnutí informací, které se vztahovaly ke konkrétním fyzickým a právnickým osobám. Právo na informace nelze chápat jako právo absolutní; jeho uplatnění musí být vždy poměřováno s dalšími zákonem chráněnými zájmy. Smyslem poskytování informací podle InfZ. je umožnit veřejnou kontrolu výkonu veřejné správy, nikoli poskytovat informace o jednotlivých osobách, pokud to k tomuto účelu není nezbytné. Poskytnutí informací v rozsahu požadovaném žalobcem by nepřispělo k naplnění účelu

zákona o svobodném přístupu k informacím, zatímco by představovalo nepřiměřený zásah do práv dotčených osob.

5. Žalobce napadl žalobou proti rozhodnutí rozhodnutí Ministerstva vnitra o stížnosti podané dle § 16a odst. 1 InfZ a na svém názoru přes výzvu soudu setrval. Proto Městský soud v Praze rozsudkem 9 A 24/2024 žalobu odmítl.
6. Žalobce požadoval po Policii ČR kopie standardních operačních postupů. Jeho žaloba i následná kasační stížnost byly zamítnuty, a to rozsudky Městského soudu v Praze 11A 50/2024 a Nejvyššího správního soudu 2 As 43/2025. Soudy konstatovaly, že je podstatné, zda žalobcem požadované standardní operační postupy jsou vnitřním pokynem povinného subjektu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ. Městský soud zjistil, že se skutečně jedná o dokumenty upravující výlučně postup Kriminalistického ústavu Praha při stanovení pořadí ručního záznamu a elektrografického tisku, a to metodami, které jsou v dokumentech konkrétně popsány. Je podstatné, že tento dokument je závazný pouze pro pracovníky povinného subjektu. Soud nepřisvědčil argumentaci, že důsledkem neposkytnutí požadovaných operačních postupů je omezení práva na obhajobu. Každý znalec je v případě nejasností povinen soudu objasnit, na základě, jakých znaleckých metod a postupů dospěl k závěru znaleckého posudku. Soud má za dostatečně konkrétní závěr, že práci policie může ohrozit, budou-li její metody potencionálním pachatelům trestných činů známy, neboť se budou moci na svoji trestnou činnost lépe připravit, aby zamezili jejímu následnému odhalení; či případně mohou tyto informace napomoci pachatelům trestné činnosti při jejich snaze o zahlazení stop trestného činu. Žalovaný vycházel také z § 11 odst. 6 InfZ. Toto ustanovení v podstatě vylučuje povinnost poskytnout takovou informaci, neboť informace, se nemusí nutně vztahovat k trestnímu řízení, ale může se jednat o informace, které jsou k odhalování a předcházení trestné činnosti potřebné.
7. Podle kasačního soudu neznamená neposkytnutí operačních postupů zásah do stěžovatelova práva na obhajobu. Znalecké zkoumání nikdy nesmí být „černou skříňkou“, do níž nelze nahlédnout. Nicméně v některých případech může být vhodné, zejména proto, aby se případní pachatelé trestné činnosti nenaučili určité vlastnosti zkoumaných předmětů předem upravit, držet detaily používaných metod stranou širšímu zájmu veřejnosti. Nepůjde o jejich utajení v pravém slova smyslu, nýbrž o co nejvíce neveřejné a diskrétní nakládání s nimi. Odborná komunita je bude zpravidla znát, ovšem ne nutně v takové míře detailnosti, aby bylo pomocí takovéto znalosti možno efektivitu znaleckých postupů zmařit, přinejmenším po nějakou dobu, než se dotyčné informace svým přirozeným „prosakováním“ do odborné komunity více rozšíří.
8. Žalobce požadoval po Policii ČR z trestního spisu poskytnutí dokumentů konkrétních pořadových čísel. Tento požadavek byl odmítnut s odkazem na

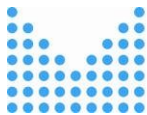
§ 11 odst. 1 písm. a), § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 (písm. a) InfZ. Věcí se zabýval Městský soud v Praze a rozsudkem 6 A 71/2024-54 byla napadená rozhodnutí zrušena. Soud uvedl, že lze obecně dát za pravdu žalovanému, že žádost o poskytnutí informace byla odmítnuta v celém rozsahu (tj. v rozsahu všech požadovaných dokumentů), tak zároveň nejen pro kvalifikovanost soudního přezkumu, ale i pro adresáta rozhodnutí je nutné, aby (minimálně v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí) bylo konkrétně specifikováno, vůči jakým požadovaným informacím je ten který důvod povinným subjektem aplikován. V průběhu řízení vyšel (pro žalobce) najevo alespoň obecný obsah listin. Již jen tento soupis vyvrací argumentaci žalovaného, že žalobcem požadované dokumenty se vztahují „výlučně“ k vnitřním pokynům povinného subjektu, „současně“ se jedná o dokumenty, které obsahují informace o probíhajícím trestním řízení a poskytnutím těchto dokumentů by „zároveň“ došlo k poskytnutí informací, které by byly způsobilé ohrozit činnost orgánů činných v trestním řízení. Jinými slovy nelze v daném případě dospět k závěru, že odmítnutí poskytnutí každého z požadovaných dokumentů je odůvodněno všemi povinným subjektem aplikovanými důvody. Jakkoli lze obecně připustit, že úvaha o nezbytnosti odepření poskytnutí informace z různých důvodů bude totožná či stejná, tak zároveň dle soudu nelze rozhodnutí o odepření poskytnutí informace „zacyklit“ tím, že v úvaze o nezbytnosti aplikace toho kterého důvodu pro omezení práva na informace povinný subjekt uvede jiný (zcela odlišný) důvod pro omezení práva na informace, kterým bez další úvahy odůvodní aplikaci prvního důvodu. Ani v případě aplikace ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) § 11 odst. 6 InfZ žalovaný a povinný subjekt nepředestřely své úvahy přezkoumatelným způsobem. Soud si je přitom vědom toho, že v rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ve vztahu k ustanovení § 11 odst. 4 písm. a), ale i odst. 6 InfZ zpravidla nelze okolnosti podrobně rozvádět, jinak by se skutečně mohlo zvyšovat riziko ohrožení, nebo přímo zmaření účelu konkrétního trestního řízení. Na druhou stranu nelze neposkytnutí informací odůvodňovat šablonovitými závěry s poukazem na probíhající řízení, zákonem chráněné zájmy, neskončené dokazování a presumpci nevinny.

9. Předmětem sporu je výklad § 8a InfZ týkající se služebního hodnocení státních zaměstnanců. Městský soud v Praze k tomu v rozsudku 8 A 113/2024 konstatoval, že z judikatury vyplývá, že povinný subjekt měl povinnost provést konkrétní a individualizované posouzení každé části služebního hodnocení, a to ve světle existence veřejného zájmu na zpřístupnění informace a zároveň s ohledem na míru zásahu do práv hodnoceného zaměstnance. Hlavní argumentační linii lze shrnout tak, že podle povinného subjektu služební hodnocení je interním nástrojem řídicí personální práce, který se zásadně dotýká osobnostních práv hodnoceného, a obsahuje citlivé informace o jeho schopnostech, chování, morálních vlastnostech a profesním rozvoji, které nelze oddělit od jeho identity. Zveřejnění mohlo vést k ohrožení důstojnosti

zaměstnance, narušení jeho soukromí a důvěry ve státní správu, kdy služební hodnocení není výstupem úřední činnosti zaměstnance, nýbrž výstupem hodnotitele, jehož subjektivní pohled se do hodnocení nevyhnutelně promítá. Městský soud názor povinného subjektu akceptoval jen zčásti...zákonost zpracování osobních údajů může být založena nejen na souhlasu subjektu údajů (hodnocené osoby), ale i na splnění právní povinnosti, která se na správce údajů vztahuje. V posuzované věci je právním titulem právě § 8a odst. 2 InfZ. Služební hodnocení je nástrojem, jehož účelem má být zhodnocení výkonu služby státního zaměstnance v rámci jeho působení ve služebním úřadu. Služební hodnocení je dokumentem, který se týká výkonu veřejné funkce, a který hodnotí výkon služby z hlediska kvality, množství plněných úkolů, služebního tempa a osobního přístupu. Tato kritéria se bezprostředně vztahují k funkčnímu a pracovnímu zařazení zaměstnance veřejné správy. Obsah služebního hodnocení se má vztahovat výhradně k profesnímu životu hodnocené osoby, tedy k činnostem vykonávaným v rámci veřejné služby. Nelze předpokládat, že by služební hodnocení obsahovalo informace o soukromém rodinném životě zaměstnance nebo o jeho aktivitách konaných mimo pracoviště. Ačkoliv lze připustit, že některé části služebního hodnocení mohou obsahovat osobní údaje, které o veřejné činnosti nevypovídají, tyto části však lze technicky oddělit. Veřejnost má oprávněný zájem na tom, aby měla přehled o tom, jak veřejná správa funguje, jaké činnosti vykonává a jak jsou její zaměstnanci hodnoceni. Požadavek na intenzitu důvodů existence veřejného zájmu na poskytnutí informace se přirozeně snižuje s rostoucím postavením dotčené hodnocené osoby ve veřejné sféře. Čím vyšší je kompetence hodnocené osoby, tím zjevnější je veřejný zájem na její kontrole.

10. Žalobce se žádostí podanou krajskému ředitelství policie domáhal poskytnutí informací z trestního spisu, jehož předmětem bylo podezření z dotačního podvodu. Povinný subjekt rozhodnutím na základě § 38 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách a § 15 odst. 1 InfZ žádost o poskytnutí informací částečně odmítl v rozsahu označení účtů a popisu či označení důvodů finančních operací, na jejichž základě finanční operace mezi účty těchto společností probíhaly nebo se těchto operací bezprostředně dotýkaly. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že jeho výrok doplnil o další důvod pro odmítnutí žádosti dle § 11 odst. 6 InfZ. Krajský soud v Praze v rozsudku 41 A 63/2025 k věci konstatoval, že při omezení práva na informace podle § 11 odst. 6 InfZ může být povinný subjekt konkrétní pouze ve velmi omezené míře. Stále však platí, že správní orgány nemohou vést zcela obecné či abstraktní úvahy ohledně potřebnosti omezení práva na informace. Soud přitom má za to, že správní orgány mohly být podstatně konkrétnější. Odmítnuté informace se týkaly pouze anonymizovaných údajů, a nikoliv celých dokumentů, takže i při neznalosti anonymizovaných údajů lze z kontextu dokumentů minimálně pochopit, o jaký typ se jedná. Soud konstatuje, že NSS se již opakovaně vyjádřil k možnosti

odmítnout poskytnutí informací z důvodu ochrany bankovního tajemství a soud nemá důvod se odchýlit od výkladu zaujatého NSS. Ani v projednávané věci není povinný subjekt bankou, aby se na něj vztahovala povinnost mlčenlivosti spojená s bankovním tajemstvím dle § 38 odst. 1 zákona o bankách. Nemohl proto z tohoto důvodu odmítnout poskytnutí anonymizovaných údajů.

11. V předmětné věci se Městský soud v Praze zabýval otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, kterým byla odmítnuta žádost žalobkyně s odkazem na § 2 odst. 4 InfZ s odůvodněním, že požadovaná informace neexistuje. Žalobkyně se domáhala poskytnutí nařízení, na jehož základě je rozhodováno ohledně změny účelu pobytu na území České republiky. Uvedeného se domáhala na základě poznámek pracovníků odboru azylové a migrační politiky ve spisové dokumentaci. Soud se prozatím mohl věnovat jen otázce přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nikoliv vlastní existenci požadovaného nařízení. Soud odkaz na ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona nepovažuje za příslušný, žalobkyně se nedomáhala vytvoření nové informace, ale poskytnutí informace, které dle ní existuje. Pokud povinný subjekt požadovaným nařízením nedisponuje, měl žádost odmítnout s odkazem na § 11b informačního zákona. Toto pochybení je zřejmě možné vnímat jako formulační nepřesnost, ale správní orgány nedostatečně zjišťovaly a zdůvodnily, že požadovaná informace skutečně neexistuje. Ač je prokazování negativní skutečnosti z podstaty obtížné, nelze rezignovat na odpovědnost povinného subjektu, pokud jde o zjišťování, zda požadovaná informace existuje, či nikoli. Aktivita povinného subjektu musí být zřejmá ze správního spisu i z odůvodnění rozhodnutí, musí být přezkoumatelná a působit přesvědčivě. V důsledku ručně vepsaných poznámek, které v jednom případě skutečně hovořily o „nařízení zamítat takové žádosti“, považuje soud předpoklad žalobkyně ohledně existence určitého „nařízení“ (ve smyslu interního pokynu) za plauzibilní. V takovém případě je nutné od rozhodnutí vyžadovat rozsáhlejší zdůvodnění neexistence informace než pouhé konstatování, že neexistuje. Tvzení, že by žádný vnitřní pokyn existovat neměl, resp. že by jeho případné učinění odporovalo právnímu řádu, pak ještě neznamená, že vydán nebyl. Správní orgány tudíž musí zkoumat existenci případného nařízení (interního pokynu) zachyceného jak v listinné, elektronické zvukové podobě atp. Na druhou stranu to znamená i to, že povinný subjekt je v režimu informačního zákona povinen poskytnout jen informace, jež byly skutečně zaznamenány. Není proto možné vyloučit, že žádné nařízení/předpis/pokyn nebude zjištěno, ač budou okolnosti nasvědčovat tomu, že určitý pokyn, např. ústně bez jeho zaznamenání, vydán byl.

Mgr. Otakar Ludvík
vedoucí oddělení podání osob